

donna ved at skjænke hende et sølv-hjerte til at hænge i de glaskasser, som danner saadant smagløst pendant til bil-derne i de romerske kirker. Stadig kom der folk, processioner av munke, nonner, skolebarn i sine forskellige uni-former, alle skulde de kysse St. Petri ~~fig~~ i anledning av dagen. Litt efter litt blev man træt av at vandre om i den ugjestfri kirke, hvor der ikke findes en eneste stol at sitte paa, og jeg gik min vei for at faa min frokost, inden jeg kl. 5 begav mig avsted til kvinde-møtet.

Ved min ankomst i Via Fiametta blev jeg mottat med haandklap. Man hadde nemlig faat efterretning om, at den al-mindelige kommunale stemmeret for kvinder var sanktioneret av Norges konge! Jeg følte mig stolt paa mit lands vegne, og da man efter en kortere diskussion samledes om et deilig des-sertbord, holdt professoressa Teresa Labriola, kjendt fra Kjøbenhavnerkon-gressen i 1906, en smuk tale til mig. Jeg maatte da op og takke, og fortalte hvorledes norske kvinder hadde arbeidet for sin stemmeret, hvorledes vore foreninger var grundlagt paa demo-kratiske principper, hvilken støtte vi hadde hat i vore store mænd, og pointerte først og sidst, at stemmeret-ten var gaat igjennem i vort storting ved hjælp av alle politiske partiets stemmer. Jeg sluttet med at uttale mine bedste ønsker for Italiens kvinder, hvem jeg intet bedre vilde ønske, end at de snart maatte kunne tælles blandt de stemmegivende og valgbare borgere. For det er ikke alle kvinder dernede, som bøier knæ for Baal! Mange av dem, jeg var sammen med, hadde tat doktor-graden ved de forskellige fakulteter og var fremragende personligheter. Og hvad der taltalte mig mest: de var unge og fulde av begeistring for sin sak! Vilde arbeide, vilde gaa paa! De fleste av dem var glimrende talere. Om jeg end ikke forstod alt, hvad der sagdes (de blev ofte ivrige, og da trillet det velklingende italienske sprog som per-ler henad et porcellænsbret), saa var jeg sat saa godt ind i sakerne, at jeg kunde følge med i diskussionen. Der skulde foretages valg til deputeretkam-

ret, og det gjaldt at arbeide. Man blev enige om at interpellere og agitere for de mænd, som erklærte sig for kvin-deres stemmeret. Alle de unge kvinder var villig til at gjøre noget, alle vilde de være med at arbeide, bidrage sit. Det er min faste overbevisning, at for at der skal kunne bli bedring i for-holdene hernede, bedre for de fattige, elendige, syke, uvidende, uoplyste klas-ser, maa kvinderne faa komme med, disse intelligente, oplyste, begeistrede kvinder, som vil ofre noget for sin sak, de, som talte med saa megen varme og inderlighet sin egen og sine søstres sak! Før blir der ikke retfærdighet i kvinders kaar.

Og de kvinder, som kommer ind i kommunestyrene og parlamentet, har meget at ta fat paa for at faa bedret forholdene. Apropos parlamentet! Jeg fik billetter til at overvære forhandlin-gerne i senatet forleden dag! Og mens jeg sat der, vandret mine tanker op til Kjøbenhavn, til en aften i Kvindevalg-retsforeningen, da hr. dr. Birck holdt et foredrag om hvorfor han syntes, at kvinderne ikke skulde ha stemmeret. Under den herlige kuppel, som hvælv- sig over senatets sal, var der malet 4 store medailloner. Symbolske figurer. Kvindefigurer! Den ene av dem var Retfærdigheten! Hvorledes i alverden kan man fremstille Retfærdigheten i kvindeskikkelse, dr. Birck? Kvinderne mangler jo retfærdighetssans! Er det mandlig logik da at fremstille retfær-digheten feminin? Ja, det er jo for-ersten ikke bare i Rom, at man gir justitia vegtskaalen i haand; jeg synes jeg har set det oppe i gamle Danmark ogsaa! Og jeg har aldrig set den i en mands haand.

Men jeg er kommet rent bort fra møtet, som forresten efter talerne antok en mere selskabelig karakter, og mangt og meget blev fortalt og gjenfortalt av os, som følte baandet, som bandt os til hinanden. Alle de sortøiede, livlige ita-lienerinder og jeg ensomme fugl fra det nordligste norden følte os som ett, vi hadde samme maal og samme hjerte-lag for den sak, vi kjemper for.

p. t. Rom 30te juni 1910.

Fr. Mørck.

Auguste Fickert.

En af Kvindesagens ypperste For-kæmperinder er død i Wien den 9. Juni. I en lang Aarrække var Au-guste Fickert Formand i den østrigske Kvindeforening, der indtog en meget fremragende Plads i Kampen for Kvin-dernes Rettigheder. Hun var tillige Ud-giver af Tidsskriftet »Neues Frauen-leben«, hvis store Udbredelse har gjort hendes Navn og Gerning bekendt langt udenfor Østrigs Grænser.

De engelske Kvinder og den politiske Valgret.

Som meddelt i forrige Nr. af Bladet har Førsteminister Asquith endelig paa et enkelt Punkt givet efter for Kvindernes Ønsker, idet han har mod-taget en Deputation, der repræsente-rede forskellige Kvindeforeninger. Le-deren af den mest kendte af disse, Mrs. Fawcett, optraadte som den egentlige Ordfører. Hun fremhævede den over-ordentlige Tilslutning, Stemmeretsfor-eningerne havde haft i det sidste Aar, samt at en stor Del af Kandidaterne ved Valgene havde udtalt sig for Kvin-dernes Valgret under en eller anden Form. Hun opfordrede ivrig Regerin-gen til at lade Lovforslaget om Kvin-deres Valgret nyde Fremme, samt hvis det blev vedtaget ved 2den Behandling, da ogsaa at lade det komme til tredie Behandling.

Mr. Asquith svarede, at han som Regeringens Leder følte sig forpligtet til at lytte til de Meninger og Ønsker, som blev fremsat af en saa repræsen-tativ Forsamling, som den, der havde gjort ham den Ære at komme til ham. Han havde i lang Tid følt, at dette Spørgsmaal om Kvindernes Valgret, der ubestridelig vækker en stedse vok-sende Interesse rundt om i Landet, ikke er et særlig partipolitisk Spørgsmaal, men at der er fremragende Repræsen-tanter indenfor begge Partier, der er stemt for Sagen, ligesom begge Partier rummer ivrige Modstandere deraf. Re-sultatet deraf er, at det næppe vil være den nuværende Regering muligt selv